

Poslední slib

MALÝ

MEDAILON

UKRÝVÁ

VELKOU

MINULOST

**KATHRYN
HUGHESOVÁ**

KATHRYN HUGHESOVÁ

*Poslední
slib*

Poslední slik

MALÝ

MEDAILON

UKRÝVÁ

VELKOU

MINULOST

**KATHRYN
HUGHESOVÁ**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER LAST PROMISE

Kathryn Hughes

Copyright © 2019 Kathryn Hughes

Translation © Iva Bartíková, 2022

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu Her Last Promise, vydaného nakladatelstvím

HEADLINE REVIEW, součásti HEADLINE PUBLISHING GROUP,

A Hachette UK Company v roce 2019, přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

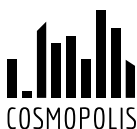
Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektura Julie Gonzálezová

Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová

Obálka Martina Charvátová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022
jako svou 8354. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4689-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-4688-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-1321-7 (print)

2018

Všechno to začalo v listopadu. Jasně si vzpomínám na zataženou oblohu, černou jako uhlí, a mlhu, která visela asi půl metru nad trávníkem. Vlhký zápach tlejícího listí smíšený s kouřem z ohně. Bylo to, jako by celá zahrada nesla tíhu svého břemena. Vlastně si ani nejsem jistá, jak s tím počasím souvisí, ale mnoho příběhů tak začíná. Dobře, možná se snažím až příliš. Možná jsem měla začít tím dopisem.

Vždyť právě jím příběh skutečně začíná. Stal se katalyzátorem všeho, co následovalo.

Hodila jsem dopis na kuchyňský stůl a zapnula rychlovarnou konvici. Věděla jsem, že potřebuji svou dávku kofeinu, než se mi podaří najít sílu ho otevřít. Úplně jsem ztratila chuť k jídlu, ale po chvilce váhání jsem přece jen strčila krajíc chleba do toastovače a znovu se podívala na dopis. Moje jméno a adresa byly napsány na počítači. Obálka byla velmi působivá, měla tmavě krémovou barvu a byla podezřele tlustá. Mohla jsem to tušit. Odesílatel považoval její obsah za tak důležitý, že jsem si pro ni musela zajít na poštu. Opřela jsem obálku o chlebník a vzala si z police hrnek s nápisem *Nejlepší máma na světě*. Hodila jsem sáček čaje do hrnku, zvedla jsem znovu dopis a začala se jím ovívat. Schválně jsem odkládala jeho otevření, neboť jsem věděla, že když tak učiním, můj život už nikdy nebude stejný.

Nechala jsem neotevřený dopis na stole, s hrníčkem v ruce jsem přešla k oknu a prodlužovala jsem si pocit sladké nevědomosti,

jak nejdéle to jen šlo. Dívala jsem se do zahrady směrem ke starému kaštanu, v jehož stínu stále ještě parkovalo Dylanovo červeno-žluté auto na hraní. Jeho střechu pokrývala zelená vrstva mechu, což až tak nepřekvapovalo, protože syn na něm už léta nejezdil. I pískoviště ve tvaru želvy bylo téměř vrostlé do trávníku a pod ním dávno uschlá tráva. Před očima se mi vybavilo celé Dylanovo dětství, s láskou jsem vzpomínala na malá čajová posezení, která pořádal pro své medvídky v domečku na hraní, když si myslel, že se nedívám. Nyní ho nazývá boudou a popírá, že by někdy vlastnil nějakou čajovou soupravu. Ta je však bezpečně zabalená a uložená na půdě, připravená pro vnoučata.

Představila jsem si Dylana samotného v pokoji na koleji, jak si, ponořený do knih, mne unavené oči s žaludkem kručícím hladu, bez jistoty, co a kdy bude jíst v blízké době. Když jsme ho tam s Ralphem poprvé vezli s krabicí plnou pánví a kuchyňského nádobí, chtěla jsem mu ji spolu s nákupem vyložit ve společné kuchyni. Jenže v lednici už nebylo místo na ovoce ani zeleninu, které jsem s sebou vzala, zaplňovaly ji jiné věci nezbytné pro život – pivo, vodka, sáček povadlého salátu. Tehdy jsem měla pocit, že všechny ty roky péče budou zapomenuty jako mávnutím ruky. Nebude tu nikdo, kdo by se ujistil, jestli jí pětkrát denně, pije dostatečné množství vody nebo zda si vzal svůj denní příděl vitamínů. A měla jsem pravdu. Momentálně žije z pravidelného přísunu pizzy, sladkostí a levného piva z Teska.

Presvědčuje mě, že během prvního semestru stejně nikdo nic nedělá. Není divu, že je naše zdravotnictví v takovém stavu.

Opláchla jsem hrnek ve dřezu a vyšla nahoru po schodech do Dylanova pokoje. Stěny byly prázdné, jen tu a tam se leskly zbytky lepidla, kterým si Dylan lepil plakáty na zeď. Posadila jsem se na postel a rukou pohládila deku s logem Manchester City. Celý jeho život by se dal poměřovat podle jeho dek. První byla světle modrá

POSLEDNÍ SLIB

s malými zajíčky a kačenkami. Potom jsme měli Teletubbies, Boba stavitele, krátkou fázi Barbie, Thunderbirds a nakonec tuto. Na univerzitu si ji však s sebou nevzal. Trval na tom, že si vezme jen věci pro dospělé. Tehdy jsem si uvědomila, že jeho dětství je úplně a skutečně na konci.

Nyní studuje medicínu v Newcastlu a já bych na něj nemohla být víc hrdá. Pracoval na sobě neuvěřitelně tvrdě a vzhledem k tomu, že nás jeho otec opustil, když bylo Dylanovi šestnáct, byl to skoro zázrak. Je to jedna z věcí, kterou neumím Ralphovi odpustit, ale když je vaše sekretářka v sedmém měsíci těhotenství s dvojčaty, dá se udělat něco jiného? Cítila jsem, jak se mě chytá známá zatrpkllost. S Ralphem jsme se celá léta snažili o druhé dítě, ale nebylo nám souzeno. Myslím si, že jsem se s tím zklamáním nakonec docela dobře vyrovnala. Všechnu energii jsem vložila do výchovy Dylana a Ralph do aféry se svou sekretářkou. Během těch let to byla vlastně celá řada sekretářek, která vyvrcholila Susie – matkou jeho dvojčat, holčiček. Jsem si jistá, že je miluje, vždy mě však hodně pobaví, když si uvědomím, jak musí ve svém věku bojovat s nároky dvou kojenců a mladé ženy, jejíž IQ není o mnoho vyšší než těch dětí. Přirozeně že Susie musela zanechat práce a jeho současná sekretářka má modrý přeliv a nosí tvídové sukně.

Nemůžu si pomoci, ale ve výběru své následovnice musela mít prsty Susie. Ralphovi je nyní pětapadesát stejně jako mně. Měl by si užít roky klidu. Pár golfových výletů do roka s kamarády, vyleštěné sportovní auto, večer odpočinek při sklence vína a dobrém filmu. Místo toho musí jezdit na dovolené, jejichž výběr se podřizuje dostupnosti dětských hřišť, a vlastní velké rodinné auto, jediné vozidlo schopné odvézt všechno příslušenství, které jeho rodina potřebuje, ať už jedou kamkoliv. A co se týče večerních chvil odpočinku, ty už jsou jen dávnou vzpomínkou. Dvojčata jsou nejnáročnější v době uspávání, alespoň si to tak myslím. Celé ve-

KATHRYN HUGHESOVÁ

čery tráví běháním s jedním nebo rovnou s oběma nahoru dolů po schodech a snaží se je podplatit stále originálnějšími nabídkami, jen aby už byl klid. Stále platí rčení: *Jak si usteleš, tak si i lehneš.*

Že ten dopis jednou přijde, jsem věděla od chvíle, kdy Ralph vyšel z našich dveří, přesto jsem se nedokázala přimět ho otevřít. Zní to pateticky, ale věděla jsem, že nebudu schopná číst ta slova, která mi oficiálně oznámí, že našemu manželství je konec. Zavřela jsem dveře Dylanova pokoje a vrátila se dolů s náhlou dychtivou touhou mít to už za sebou. Vzala jsem dopis do rukou a prstem zajela pod záklopku. Papír uvnitř měl stejně sytou krémovou barvu jako obálka. Sundala jsem si brýle z vrchu hlavy, nasadila si je na nos a začala jsem číst: „Vážená paní Richardsová...“ Když jsem dočetla, sotva jsem se udržela na nohou. Ten dopis ani náhodou nebyl od Ralphova právníka.

2

1978

Violet Dobbsová sledovala svůj odraz v popraskaném zrcadle nad kuchyňským dřezem. Zbytky večere plavaly v misce se studenou vodou – nabobtnalé kůrky chleba, rozmočené hrášky, mastné skvrny od másla na hladině. Převrátila misku, vylila z ní špinavou vodu a z odtoku vysbírala kousky jídla. Osušila si ruce kuchyňskou utěrkou a vrátila se k zrcadlu. Prostředníčky obou rukou si vyhladila pokožku mezi obočím a snažila se odstranit dvě vertikální vrásky, které tam vznikly jakoby přes noc. Opravdu se už musí přestat tolik mračit. Přes rameno se podívala na Taru, která ležela zachumlaná v tlusté peřině a teatrálně drkotala zuby. Z vnitřní strany okna se začala na okenní tabuli vytvářet jinovatka.

Violet se instinktivně zamračila, ale pak si připomněla slib, který si dala jen před několika vteřinami. „Jsi v pořádku, holčičko moje?“

„Ne, nejsem. Musíme tam dnes jít, mami? Je zatracená zima.“

„Mluv slušně, Taro,“ napomenula ji. Nanesla si trochu rtěnky a stiskla rty. „Ano, já tam dnes večer musím jít, protože potřebujeme peníze.“ Otočila se k dceři a pokračovala mírnějším tónem: „Podívej, vím, že nerada chodíš se mnou, ale nevím, co jiného dělat. Nebo bys raději zůstala tady?“

Tara si přitiskla ohřívací láhev k hrudníku. „Ne! Nechci zůstat sama doma, když je on jen o patro níž.“ Vytáhla si drsnou šedou vojenskou deku až po bradu, jako by jí to mělo poskytnout nějakou ochranu.

„Taro, zlatíčko, i kdyby sem přišel bušit na dveře, nemusíš ho pouštět dovnitř.“

„Ale vždyť on je náš domácí, mami, má klíč. Nemůžu ho zastavit.“

Violet zakroutila hlavou. „Není to správné a jsem si naprosto jistá, že na něco takového existuje nějaký zákon. Možná to tady vlastní, ale tohle tady je náš domov. My platíme nájem.“ Violet si všimla, jak její dcera zvedla obočí. „Nedívej se tak na mě, Taro. Platíme ho tehdy, když si to můžeme dovolit.“ Opět se zadívala do zrcadla a prstem si ze zubů setřela červenou rtěnku. „V každém případě, to je důvod, proč musím dneska jít.“ Udělala piruetu. „Jak vypadám?“

„Krásně, a určitě to o sobě taky víš.“

„Och, tím si nejsem jistá. Podívej se na ty vrásky na čele.“

„No jistě. Kež bych byla tak ošklivá jako ty.“

Violet se posadila na postel vedle dcery a dotkla se její studené tváře. „Ty tomu ještě tak úplně nerozumíš, vid', zlatíčko?“ Ukázala prstem na svůj obličej. „Podívej, kolik si toho musím na sebe namalovat. A ty, ty jsi nádherná od první vteřiny, kdy se vzbudíš, až po chvíli, kdy se tvá hlavička znovu dotkne polštáře. Nepotřebuješ nic, abys svoji mladistvou krásu vylepšila.“

Tara si překřížila ruce přes prsa a zamračila se. „To říkáš jen tak. Ani zdaleka nejsem tak hezká jako ty.“

„Postupně se naučíš milovat sama sebe, Taro. Nechtěj tak rychle dospět. Máš všechno ještě před sebou.“ Violet vtáhla tváře dovnitř. „Myslíš si, že jsem takové lícní kosti měla i ve čtrnácti? Myslíš si, že jsem měla postavu přesýpacích hodin, když jsem ještě chodila do školy?“ Zavrtěla hlavou. „Ne, byla jsem jako prkno, kluci se za mnou ani neotočili.“

„Přestaň s tím, mami! Vždyť ti bylo čtrnáct, když jsi otěhotněla!“

Violet se vyhnula Tařinu pohledu a sklopila oči na postel.

„Ach... ano... No to bylo... jiné.“

POSLEDNÍ SLIB

Tara zamyšleně vytrhávala chomáče z deky. „A kde je můj táta teď?“

„Nemám ponětí, Taro. To přece dobře víš. Jeho rodiče se odstěhovali do Mongolska a on neměl jinou možnost než jít s nimi.“ Violet zatleskala a pak rukama o sebe třela, jako by naznačovala, že je tohle téma u konce.

Tara její řeč těla nesledovala. „Myslíš si, že by zůstali, kdyby věděli o mně?“

„Jsem si jistá, že on by zůstal. Přestože jsme byli mladí, byli jsme do sebe moc zamilovaní.“ Zastrčila dceři zatoulaný pramínek vlasů za ucho a usmála se. „Ale nám je dobře i takhle, nebo ne, Taro? Dělá, co můžu. Jsi pro mě vším, holčičko moje, na to nezapomínej.“

V té chvíli je obě vystrašilo náhlé bouchání na dveře.

„Otevřete, to jsem já, Colin.“

„Prokrista,“ zašeptala Violet. Potom mrkla na Taru.

„Ehm... jaký Colin?“ zeptala se.

„Nezahrávej si se mnou, Violet. Dlužíš mi nájemné.“

„Já vím. A dostaneš ho příští týden.“

„Příští týden je pozdě. Už jsem tě varoval, takže teď mi nedáváš jinou možnost.“ Za dveřmi zacinkal svazek klíčů.

„On jde dovnitř, mami,“ zašeptala Tara a schoulila se mámě pod rukou.

Violet vstala z postele a založila si ruce v bok. „Mě jen tak nevyleká.“

Colin rozrazil dveře a vtrhl do pokoje, chlupaté břicho mu vykukovalo zpod nátělníku. „Máš zpoždění už čtyři týdny, Violet!“ rozkřikl se. „Čas vypršel.“

„Ale no tak, Coline, nemůžeme se nějak dohodnout?“ zeptala se Violet jemným hlasem, který by se spíš hodil na zklidnění podrážděného batolete. Rukou ukázala na ošoupané křeslo, jehož látka byla umaštěná ještě od předchozího nájemníka. „Sedni si, ať

si promluvíme.“ Potom kývla na Taru. „Dones panu Simpsonovi sklenici whisky, ano?“

Colin se svalil do křesla a vzal si do ruky skleničku. „Já taky musím platit účty, víš? Tohle není nějaký hotel pro lidi bez domova.“

„Já vím, já vím,“ zklidňovala ho Violet. „A jsem si jistá, že jsi rozumný muž.“ Přitáhla si k němu židli a prstem mu přejela po předloktí, sledujíc linii vybledlého tetování. „A my s Tarou jsme přece dobré nájemnice, nebo ne? Nebo bys tu měl raději někoho, kdo by celé noci dělal rámus? Představ si všechen ten rock a punk, ze kterého by se ti otrásal strop, a ty by ses převaloval v posteli, neschopný usnout. Nebo nájemníci, kteří by ti tohle místo proměnili v drogové doupě. A potom co, hm? Smrdělo by to tady od marjánky a na dveře by celé noci bušili drogově závislí. Opravdu bys to chtěl?“ Stiskla mu biceps a usmála se. „Na mou duši, Coline, ty už zase posiluješ?“

Domácí dopil whisky a postavil se. „Dobrý pokus, Violet.“ Sklenici prudce postavil na stůl. „Celou platbu do osmi hodin, jinak jsi venku na dlažbě.“

Violet pohledem zabloudila k nástěnným hodinám. „Ale vždyť je půl sedmé.“

Pokrčil chlupatými rameny. „To není můj problém.“

Violet za ním zavřela dveře. „Odporná opice.“ Otrásla se. „Chudák paní Simpsonová musí s tím neandrtálcem spát na jedné posteli.“

„Co teď budeme dělat, mami?“ lekla se Tara. „Řekl v osm.“

Violet se natáhla po svém umělém kožichu. „Neboj se, Taro, to jen tak čeří vodu. Nevěnuj tomu pozornost. Chce pouze dokázat svou chlapeckou sílu a nadřazenost.“

Obtočila si kolem krku boa z pírek a vzala si kabelku.

„Tak pojď, holčičko moje. Ty a já proti celému světu. My jim ještě ukážeme.“

Larry Valentine nenechal nic náhodě. Dnešní večer muselo být všechno dokonalé. Všechno od lehoučkých vol-au-vents plněných hříbky až po kvalitu šampaňského. Larry nebyl žádný velký odborník na šampaňské, raději si dal jemnou single maltku, ale věděl, že na jeho bratra extravagantní láhev Taittingeru udělá dojem. Do nízké křišťálové sklenice vhodil pár kostek ledu a na povzbuzení si do ní nalil whisky. Při prvním hltu trpké chuti alkoholu se trochu otrásl, ale pak do sebe hodil zbytek sklenice tak rychle, až se mu oči zalily slzami a v nose ho zaštípalo. Dvakrát se zhluboka nadechl, vydechl, rty sevřené, klouby měl od svírání opěradla židle již zcela bílé.

Pokaždé, když pomyslel na Martina, srdce mu začalo bít rychleji, než bylo zdrávo. Znovu rozložil noviny a zadíval se na tu černobílou fotografii. Martin se na ní usmíval do objektivu a jeho mladá nevěsta se tulila k jeho rameni a dívala se na něj s neskrývaným pohledem plným lásky. Larry prstem přešel po Carolině tváři a pátral po jakýchkoli náznacích přetvářky a lítosti, že si vzala jeho bratra, a ne jeho. Pozvánku na jejich svatbu přirozeně nedostal. Ani žádnou nepotřeboval. Když Carol se zástupem svých družiček navlečených v růžovém taftu procházela uličkou k oltáři, prosmýkl se do zadní části kostela. Viděl bratrův výraz, když se otočil a poprvé spatřil svou nevěstu. Tvář mu přímo zářila nefalšovanou radostí, a pokud se Larry nemýlil, i náznakem samolibosti. Larry musel zavřít oči a ve snaze opět se soustředit na svůj dech sevřel ruce do pěstí jako z oceli.

Když se kněz zeptal, jestli někdo nemá námitky proti tomu, aby se ti dva vzali, Larry se kousl do rtu tak silně, až mu ústa zaplavila kovová příchůť krve. Z kostela se vytratil ve chvíli, kdy šťastná dvojice podepisovala v sakristii oddací knihu.

Neměl v úmyslu jít těm dvěma pográtulovat.

Odtáhl záclonu stranou a zadíval se ven na ulici. Nechal bránu otevřenou, aby Carol nemusela vylézt z auta a zmáčknout zvonek. Jemně mrholilo a zbytečně by jí to zničilo účes z jemných blond vlasů. Vždy byl k ní tak pozorný, vždy upřednostňoval její potřeby před svými. Byl by pro ni udělal cokoli.

Zaskřípění pneumatik na šterku ho upozornilo na jejich příjezd. Nejistě popošel ke vchodovým dveřím, přičemž se zastavil v chodbě, aby se na sebe na vteřinu zadíval v zrcadle. Olízl si prostředníček a uhladil jím obočí, pak si na sebe stříkl trochu voňavky, ačkoli poslední dávka mu stále ještě ulpívala na pokožce. Rozepnul si ještě jeden knoflík na naškrobené bílé košili, odhrnul si ofinu z čela a vyšel před dveře. Zadíval se na Martina sedícího za volantem, jak si zuby stahuje z rukou kožené rukavice. Na straně spolujezdce se otevřely dveře a zjevila se v nich Carolina elegantní bota, štíhlý kotník, křehký tak, jako kdyby patřil nějaké aristokratce. Promluvila první: „Jak se máš, Larry?“ Podívala se na dům a našpulila rty, jako by chtěla zapískat, ale nevyšel z nich žádný zvuk. „Fíha, máš to tady hezké.“

Larry cítil, jak se mu třesou ruce, proto si je rychle zastrčil do kapes kalhot. Nebyl si zcela jistý protokolem, který se v této situaci vyžaduje. Nestávalo se každý den, aby vítal svého bratra s dívkou, kterou mu ukradl, a tím je bral na milost.

Nahnul se a letmo políbil Carol na tváře. Ucítil závan krému značky Pond's, který úzkostlivě používala. Ta vůně ho přenesla zpět v čas. „Ahoj, Carol.“ Vydržel její pohled, odhodlaný neuhnout, ačkoli ho bolelo dívat se jí do očí a nevidět v nich lásku, která

POSLEDNÍ SLIB

by odrážela jeho cit. „Prosím, pojd' dovnitř.“ Sáh po kapesníku, aby si do něj otřel vlhkou dlaň, než ji podá bratrovi. „Martine.“

Oba ho následovali do kuchyně, Martin s rukou ochránářsky přehozenou kolem manželčinych ramen, aby Larry neměl ani náznak pochybnosti, že nyní patří jen jemu.

Po několika úvodních frázích Martin přešel rovnou k věci: „Proč jsi nás sem pozval, Larry?“

„Proč jsi pozvání přijal, Martine?“ vrátil mu Larry otázku.

Carol se znepokojeným pohledem přeskakovala z jednoho bratra na druhého, v očích se jí zračila obava z hádky. „Kluci, prosím, jen žádné problémy.“

Martin se rozhlédl po prostorné kuchyni v pestrých barvách oranžové, žluté a hnědé v kontrastu s lesklými bílými spotřebiči. „Začaly ti vycházet tvé sázky?“

Larry si odfrkl. „Říká se tomu usilovná práce, Martine, něco, co je tobě cizí.“

Carol položila kabelku na kuchyňskou linku. „Myslím to vážně. Jestli v tom budete pokračovat, udělám tady pořádnou scénu a prásknu za sebou dveřmi.“ Podívala se na lednici. „Máš něco studeného k pití, Larry?“ zeptala se a úkosem se podívala na manžela. „Ideálně něco alkoholického.“

Larry otevřel chladničku a vytáhl z ní láhev Taittingeru. Zaryl nehty do zlaté fólie, odkroutil drátek a palcem uvolnil zátku.

„Snob,“ zamumlal Martin.

Tekutina vytryskla z láhve a stékala po jejím okraji. „Neplýtvej tím,“ zapištěla Carol a rychle zamávala svou skleničkou Larrymu před očima.

Larry uštěpačně mrkl na Martina. „Mám toho ještě dost.“

Martin si vzal svou sklenku a přednesl přípitek: „Na vítěze a poražené.“ Pak se usmál na Carol. „A na lásku.“ Políbil ji na rty a prodlužoval polibek víc, než bylo ve společnosti přijatelné. Sáh do

KATHRYN HUGHESOVÁ

kapsy saka a vyndal z ní krabičku cigaret, otevřel ji a jednu cigaretu si zkušeným pohybem strčil mezi rty.

„Tady ne, pokud ti to nevadí, Martine,“ řekl Larry. „Pokud chceš kouřit, budeš muset jít do zahrady. Dole u jezírka je lavička.“

„Je únor, Larry, nepřišel jsem sem posedávat v zahradě a mrznout ve tmě.“

„Tak potom ty cigarety odlož.“

Carol si usrkla šampaňského. „Bylo to od tebe hezké, že jsi nás pozval, Larry. A toto místo je okouzující.“ Mávnutím ruky obsáhla celý prostor kuchyně.

Martin si odfrkl. „Proto nás sem pozval, ty hloupoučká. Aby ti ukázal, o co jsi přišla, když jsi nezůstala s ním. Je tak příšerně průhledný.“

„Je to pravda, Larry?“

„Ať si myslí, co chce, Carol. Domníval jsem se, že by bylo načase zakopat válečnou sekeru. Není důvod držet v sobě všechn ten hněv.“ Zvedl láhev šampaňského. „Můžu ti dolít?“

Naplnil Carol sklenici a zašilhal na Martina. Samozřejmě že je pozval z tohoto důvodu. A soudě podle Martinovy tváře bude ta návštěva ještě mnohem větší zábava, než v jakou doufal.

Ve vzduchu visel modrý opar kouře. Světla byla zhasnutá, a když se Violet zahleděla na obecenstvo, viděla jen hořící špičky tuctů cigaret tančící jako malé svatojánské mušky ve tmě. Čekala v zákulisí, než moderátor dopoví svou nejnovější sérii oplzlých vtipů, které ani trochu nepovažovala za zábavné.

Kluby pro pracující muže nebyly tím nejpříznivějším pracovním prostředím, ale obecenstvo bylo vděčné, výdělek nebyl špatný a džbán na spropitné na závěr každého večera příjemně naplněný.

Tara stála po jejím boku a dohala do balíčku s hranolky s curry omáčkou. Violet mávla rukou. „Prokrista, Taro, vždyť budu smrdět, jako kdybych vyšla z Taj Mahal Curry House.“

Tara se zasmála. „Hodně štěstí, mami, mám dojem, že jsi na řadě.“

Moderátor zakřičel do mikrofonu: „A teď se k nám vrací všemi žádaná, vámi i mnou milovaná, nádherná, okouzující – Miss Violet Skye!“ Vykřikl její jméno, jako když volají zápasníky do ringu, a teatrálně zvedl ruce, aby přivolal Violet na pódium.

Mírně se uklonila a ladným krokem přešla dopředu, přičemž trpytící se vlečkou šatů zametla veškerý prach a špínu z dřevěného jeviště. „Díky, Deane.“

Políbil ji na tváře, rukou chytil za levou polovinu zadku a pevně ji stiskl. „Běž, krásko, jsou jen tvoji.“

Dav chlápů, pívem opilých chlapů vyskočil na nohy a začal tleskat, skandovat, někteří z nich doslova slintat.

Violet se na ně křečovitě usmála, až ji zabolelo ve tvářích, a mávla rukou, aby je umlčela. Přestože její výdělek horko těžko stačil na placení účtů, uměla si představit i horší způsoby, jak si vydělávat na živobytí. Boa s peříčky nechala padnout na podlahu a kývla směrem ke zvukaři.

O pětáctýřicet minut později, po ovacích ve stoje, hvízdání a vlčím vytí, zvedla boa ze země a spěchala zpět do kutlochu, který se dal nazvat šatnou jen s velkou dávkou nadsázky. Byla to dříve nepoužívaná místnost na košťata a jiné náradí, se zrcadlem položeným na červotoči rozežraném stolku a s jedinou žárovkou visící ze stropu. Tara už na ni čekala, usazená na stolku, se sáčkem gumových bonbonů kokakolové příchuti v ruce.

Violet jí pohrozila. „Počkej, přijdeš o všechny zuby.“

Tara tu poznámku ignorovala, místo toho se empaticky zeptala: „Jak to šlo?“

„Snad dobře. Jen se usmívám a čekám, až bude konec. Z toho se nedá mít radost, je potřeba to jen nějak přetrpět, ale pomáhá nám to udržet vlka za dveřmi, v našem případě pana Simpsona.“

Tara se svezla ze stolku a podala mámě lístek se vzkazem.

Violet se zamračila. „A to je co?“

„Telefonní číslo muže, který chce, abys mu zavolala. Prý s tebou potřebuje mluvit o nějakém Amethyst Lounge.“

Violet popadla dceru za ruku. „Nedělej si ze mě legraci, Taro. Myslíš to vážně?“

„Ano, mami, myslím to vážně. Myslíš si, že tady jen tak posedávám a vymýšlím si, jak tě napálit?“

Violet se zkoumavě zahleděla na papírek. „Amethyst Lounge. Opravdový Amethyst Lounge?“

„A co já vím? Proč mu nezavoláš a nezeptáš se?“

„Neboj se, udělám to.“ Violet si přitiskla vzkaz k hrudníku a zvedla oči ke stropu, na kterém visely pavučiny plné chomáčů

POSLEDNÍ SLIB

prachu. „Amethyst Lounge, Taro. Tam mají zasklená okna a na zemi plyšové koberce, vše v karmínově červené a zlaté. Žádné ulepené linoleum. A diváci pravděpodobně po účinkujících nic neháží. A vsadím se, že tam i platí lépe než v téhle díře.“

„Tak jdi a zavolej mu,“ pobízela ji Tara. „Na chodbě je telefonní automat.“

Violet si rychle prohlédla kapsy. „Máš dvě pence na telefon, zlatíčko?“

* * *

Bylo už po půlnoci, když se vracely do svého podnájmu. Zavěšené do sebe kráčely tmavými uličkami a smály se s tvářemi zkrehlými od studeného vzduchu. „Teď už bude všechno v pořádku, Taro, vím to. Na tuhle příležitost jsem čekala celý svůj život. Angažmá v Amethyst Lounge je řešením všech našich problémů.“

„Uklidni se, mami. Není to přece London Palladium.“

„Ale kdo ví, kam to ještě povede? Hrávali tam i Bruce For-syth, Gene Pitney, Dusty Springfieldová. Vždy musíš mířit vyso-ko, Taro. Už jsem dost času promrhala zpíváním v pánských klu-bech či tancováním na oslavách a teď nadešel můj čas zazářit.“ Radostně rozhodila rukama a zatočila se kolem pouliční lampy a hlasitě zpívala.

„Pst, mami, všechny probudíš,“ napomenula ji dcera.

„Měli by být vděční, že zadarmo slyší zpívat talentovanou Miss Violet Skye. Jednoho dne o tom budou moct povídat svým vnou-čatům.“

Tara zastavila s pohledem upřeným před sebe. „Mami?“

„Co se děje, zlatíčko?“

Tara ukazováčkem namířila na ulici před nimi. „Co je to, tam před naším domem?“

Violet zašilhala do tmy. „Vypadá to, jako kdyby tam někdo ležel na kupce něčeho. Možná tam odpadl nějaký úplně opilý tulák.“ Chytla Taru za ruku. „Ještě tohle jsme potřebovaly. Pojď, podíváme se, jestli mu můžeme pomoci.“

Opatrně popošly blíž. Violet ochrannitelsky držela ruku dceři před hrudí. Přiblížily se až k hromadě a Violet do ní jemně kopla. „Och, vždyť to vůbec není člověk. Je to jen pytel nebo něco takového.“ Sehnula se, štitivě uvolnila starý motouz, kterým byl pytel zavázaný, a otevřela ho. Váhavě strčila ruku dovnitř, vytáhla halenku z jemné látky a podržela ji mezi palcem a ukazováčkem daleko od sebe.

Tara si klekla vedle matky. „Vždyť to je moje oblíbená halenka!“ vykřikla.

Violet se zamračila a vzápětí, jak na ni padlo podezření, se začala rychle prohrabovat ve věcech v pytli. „Ten hajzl,“ zašeptala. Narovnála se a zvedla pěst k oknu nad hlavou. „Tohle ti jen tak neprojde, Coline.“ Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, až ji z chladného vzduchu začalo pálit v plicích. „Slyšíš mě, ty opovrženíhodná atrapo lidské bytosti? Jak můžeš spát, když víš, že jsi vyhodil matku s dcerou na ulici?“ Zvedla pytel a přehodila si ho přes rameno. „Ale je to tvoje škoda, Coline!“ zakřičela s vypětím hlasivek na maximum do tmavé noci. „Já jdu na místo, o kterém se tobě může jen zdát. Takže si strč to svoje nechutné špinavé doupe za klobouk. Doufám, že shniješ v pekle.“

Popadla Taru za zápěstí, protože se v tu chvíli hlučně rozletělo okno nad nimi a Colin z něj vystrčil hlavu. „Jo, Violet, tohle sis tady zapomněla.“ Sehnul se a zvedl kbelík. Jen tak tak stihly uskočit, aby na ně nedopadla sprška ledové vody. Violet v šoku zcela ztratila řeč, jen otevřela a zavřela ústa a v jejím nitru začal sílit přímo vulkanický hněv, který jen čekal, až se jí vrátí hlas, aby mohl vybuchnout.

Dokonce i po dvou letech odloučení jsem stále byla zvyklá na to, že první člověk, kterému jsem měla potřebu volat, byl Ralph. Dopoledne často pracoval z domu, aby umožnil své madam jít si dát udělat nehty či odskočit si na odtučněné latté s chichotajícími se přítelkyněmi. Zvedl to na druhé zazvonění.

„Ralph Richards.“

„Ralphe, to jsem já.“

Jen nepatrně zaváhal. „Dobré ráno, Taro, co pro tebe můžu udělat?“

Při jeho neosobním tónu jsem ztuhla. Byli jsme přece svoji třia dvacet let, máme spolu dítě. „Dostala jsem hodně zvláštní dopis... Od právníka.“

„Se mnou to nemá nic společného.“ V pozadí se ozvalo ječení, až jsem si musela podržet telefon dál od ucha. Zjevně mělo jedno z dvojčat záchvat zuřivosti. Ralph se neúspěšně pokusil zakrýt mikrofón, ale i tak jsem ho slyšela. „Zavřeš tu svou pitomou hubu? Já tady telefonuju.“

Byla jsem upřímně zděšená. „Ralphe,“ napomenula jsem ho. „Vím, že děti občas dokážou být pořádné potvůrky, ale takové hrubé výrazy bys před nimi opravdu neměl za žádných okolností používat.“

Zdál se zmatený. „Co? Ale ne, dvojčata jsou v jeslích. To byla Susie. Říkalas něco o dopisu?“

Na chvíli mě úplně vyvedlo z rovnováhy, jak to u nich v domácnosti musí vypadat. Snažila jsem se nebýt škodolibá. Jenže jak si kdo ustele...

„Dnes ráno mi došel doporučený dopis. Myslela jsem si, že je od...“ Ztichla jsem, nechtěla jsem mu přece podsouvat nápady. Možná jsme byli oficiálně odloučení a vyřešili jsme dělení majetku, ale stále jsme byli manželé a nebyla jsem připravená na to, aby mě onálepkoval tím strašným slovem *rozvedená*.

„Je to právník z Londýna, nějaký Irwin Fortis.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Žádá mě, abych se osobně dostavila do jeho kanceláře i s průkazem totožnosti a všemi možnými papíry. Prý se drží konkrétních instrukcí, které dostal, ale nechtěl to dále rozvíjet.“

Slyšela jsem, jak se Ralph škrábe na bradě. „To zní vážně. Půjdeš tam?“

„Nejsem si jistá, jestli mi dal na výběr.“

„A co potřebuješ ode mě?“

To byla férová otázka, ale, po pravdě řečeno, neuměla jsem na ni odpovědět. „Nic, Ralphe. Jen jsem to potřebovala někomu říct, to je všechno.“

* * *

Trvalo mi celý den, než jsem sebrala odvahu zavolat Irwinu Fortisovi. V telefonu nebyl o nic konkrétnější než v dopise, ale alespoň jsem si dohodla termín setkání na další týden. Koupila jsem si tedy lístek na vlak mimo dopravní špičku z Manchester Piccadilly do Euston, skočila jsem do auta a vyrazila na už tolikrát absolvovanou trasu do hospicu.

Zaparkovala jsem na překvapivě prázdném parkovišti a v žaludku jsem pocítila známý neklid. Hospic svatého Judy Tadeáše je

úžasné místo plné skutečných andělů, kterým já a mnoho dalších lidí budeme vděční do konce života. Ale proč svatého Judy, pomocníka v beznadějných záležitostech? Víím, že je to hospic, ale něco trochu optimističtějšího by jistě nikomu neublížilo.

Babiččin pokoj měl okno s výhledem na pěkný dvorek a její postel byla velmi promyšleně umístěna tak, aby ho z ní celý viděla. Právě spala, ústa měla pootevřená, v koutcích se jí leskly zaschlé sliny. Vypadala klidně, bez bolesti, až mi bylo líto vzbudit ji. Spánek byl její jedinou dočasnou úlevou od bolesti, kterou poslední dny trpěla.

Všechno to začalo kašlem, babička mu však nevěnovala příliš pozornosti. V podstatě se držela zvyku, že co netrvá déle než týden, toho si nevšímá. A i když kašel zintenzivnil a často se na kapesníku objevila krev, stále nic neřekla. K doktorovi jsem ji vezla, až když se mi přiznala, že víc než rok cítí bolesti a tlak v hrudi. Ale tehdy už bylo pozdě. Nádor byl v tak pokročilém stádiu, že jedinou možnost představovala současná paliativní péče. Na devadesát jedna let se vcelku držela, ale k nebeské bráně neměla daleko. Dalo by se říci, že jednou nohou už překročila její práh. Ztráta blízkého mi nebyla neznámá, ale představa, že už nebude mezi námi, mě ničila. Kromě Dylana byla tím nejdůležitějším člověkem v mém životě.

Chytila jsem ji za ruku, na které měla stříbřitou pokožku napnutou na hrbolatých modrých žilách. „Babi,“ zašepla jsem. „To jsem já, Tara.“

Řasy se jí zachvěly a pak otevřela oči. „Moje krásná holčička.“

Natáhla jsem se po ovladači k posteli a s jemným zavrčením jejího mechanismu jsem zvedla opěrku zad výš, aby na mě viděla. Ústa se jí roztáhla do širokého úsměvu.

„Jak se máš?“ zeptala se mě a ani nečekala na odpověď. „Jak se má náš Dylan?“

„Má se skvěle. Studentský život se mu očividně zalíbil. Naštěstí ještě nechytil skotský přízvuk.“

„Vím, minulý týden mi zatelefonoval. Příjemně jsme si poklábosili, opravdu. Je to fajn kluk, Taro.“

Přikývla jsem. „Stále na tebe myslí, babi.“ Začalo se mi svírat hrdlo. „My oba,“ podařilo se mi dodat.

Odvrátila jsem se a pustila se do úklidu dokonale urovnané hromádky časopisů na nočním stolku a neodvažovala jsem se promluvit.

* * *

Za týden jsem si lokty probila cestu do vlaku na Piccadilly. Tašku jsem měla nacpanou nezbytnostmi, které budu potřebovat při cestování – časopisy, knihou, iPodem se sluchátky, sendviči se šunkou. Vlastně jsem se docela těšila na to, že budu pár hodin jen tak sedět a vychutnávat si všechny ty činnosti, při kterých jsem se doma cítila provinile. Dva dny v týdnu jsem pracovala na recepci zdravotního střediska, a podle mě jsem si tím vysloužila právo dělat další tři dny to, co jsem chtěla. Jenže neměla jsem z toho dobrý pocit a nedokázala jsem sedět před televizí víc než půl hodiny, než mě začalo hřezat svědomí. Ještě horší to bylo, když přicházela Moira, moje uklízečka. Byl to Ralphův nápad, před lety ji najmout. Předpokládal, že díky tomu se budu moct víc věnovat Dylanovi, a svým způsobem měl pravdu, ale existuje jen omezený počet knížek o mašince Tomášovi, než vám drhnutí vany začne připadat jako vhodnější způsob trávení času. V současnosti jsem Moiriny služby nepotřebovala, protože dva lidé, kteří v naší domácnosti nadělali nejvíc nepořádku, už se mnou nežili, ale pravda byla, že ona ty peníze potřebovala a já jsem měla její společnost ráda. Moira věděla i o mé schůzce v Londýně. A byla přesvědčená, že mi zemřel nějaký dávno zapomenutý

POSLEDNÍ SLIB

příbuzný, který mi zanechal majetek. Bůh ví, jak přišla k takovému závěru. Zнала přece mou minulost lépe než mnozí jiní.

Našla jsem si ve vlaku své místo k sezení a slušně jsem požádala jakéhosi hromotluka, aby se přesunul. Displej nad sedadlem jasně označoval, že místo je rezervováno, takže netuším, proč se musel tvářit tak kysele a dávat najevo, jak náročné je pro něj sundat svůj batoh a to místo mi uvolnit.

Usadila jsem se, vděčná za to, že mi místo alespoň trochu ohřál. Rozložila jsem si věci na stolku a vychutnávala si pocit, že nejbližších pár hodin budu mít klid, a doufala jsem, že se ke mně nepřipojí někdo, kdo bude mít potřebu celou cestu konverzovat.

Bohužel jsem se dostala jen na třetí stranu časopisu, když se u mě objevil plešatící tlustý chlapík. Když si uklízel tašku do přihrádky nad hlavou, odhalil fleky potu pod pažemi.

Ještě jsme ani nevyjeli z nádraží a ten chlap už byl zpocený, jako by bojoval za svou vlast. „Dobrý den,“ pozdravil a usadil se na sedadlo naproti mně. „Cestujete až do Londýna?“

Panebože! Takže to bude žvanil.

„Uhm...“ zamumlala jsem a zoufale doufala, že v Crewe bude přestupovat.

„Já taky,“ usmál se.

„Prima.“ I já jsem se usmála a natáhla se po sluchátkách.

Když jsem se usadila v luxusním křesle na recepci Irwina Fortise, cítila jsem, jak mi po zádech stékají pramínky potu. Byl svěží podzimní den, ale uvnitř budovy to trochu přehnali s topením a výsledek byl srovnatelný s tropickým podnebím.

Okamžitě jsem litovala, že mám na sobě šedou halenku. Vzala jsem si jeden z časopisů položených na konferenčním stolku a ovívala si jím tvář, pak jsem z rukávu vytáhla kapesník a nenápadně si jím utírala zpocené čelo. Recepční si toho však všimla a usmála se.

„Je tady trošku teplo, že?“ Trošku teplo! Neměla ani poněti. Muselo jí být těsně po dvacítce a na sobě měla rolák, něco, co jsem už pět let nebyla schopna si obléct.

Pak se otevřely dveře a vyšel z nich mladý muž v módním ocelově modrém obleku s rukou nataženou ke mně. „Jmenuji se Jamie. Paní Richardsová, omlouvám se za zdržení. Pojdte za mnou, prosím.“

Následovala jsem ho do výtahu a celou cestu do šestnáctého patra jsme se snažili o útrpnou společenskou konverzaci. Na třech stěnách výtahu byla zrcadla, takže jsem zachytila svůj obraz z několika úhlů, ale ani jeden z nich nebyl nijak zvlášť lichotivý. Hlavou mi na kratičký, prchavý moment proletěla představa Susie, Ralphovy mladé přítelkyně. Uměla jsem pochopit, proč mě opustil.

Jamie otevřel dveře do své kanceláře a naznačil mi, abych vešla dovnitř. „Až po vás,“ řekl galantně.

Pohled mi automaticky padl na masivní okno, za kterým se rýsovalo panorama Londýna, částečně ponořené v mlze. Jamie mi odtáhl židli a zaujal pózu za mohutným mahagonovým stolem. Nevypadal o moc starší než Dylan, takže jsem předpokládala, že je to koncipient. Všimla jsem si, jak se mu třesou ruce. Sepnul si je a položil na stůl. „Takže,“ začal, „přinesla jste s sebou ty dokumenty?“

A bylo po společenské konverzaci. Sehnula jsem se, vytáhla jsem z kabelky obálku a podala mu ji přes stůl. Jamie z ní vyndal můj rodný list, řidičský průkaz a pas. Otevřel pas na straně s fotografií a zkoumal mou tvář. Snažila jsem se nevrstět se na židli. Skoro jsem četla jeho myšlenky, když zvedl obočí, podíval na mě a pak zpátky na fotku. „Posledních pár let bylo pro mě dost stresujících,“ začala jsem. „Můj manžel mě opustil a potom...“

Jamie zvedl ruku. „Nic mi nemusíte vysvětlovat, paní Richardsová.“

Zvedl kryt tiskárny vedle svého počítače a vložil do ní můj rodný list. „Musím si udělat kopie do záznamu,“ vysvětloval.

POSLEDNÍ SLIB

Souhlasně jsem přikývla a na chvíli se zamyslela, jestli se právě nestávám obětí odcizení identity.

Jamie tleskl rukama. „V pořádku, všechny formality máme za sebou.“ Otevřel spis v koženém obalu a vytáhl z něj kopii dopisu, který mi zaslala jeho firma. „Předpokládám, že už jste zvědavá, o co jde.“ Prohlédl si poznámky ve spise a přitom přejížděl prstem po jednotlivých slovech, jako když se pětileté dítě učí číst. „Dobře,“ řekl nakonec. „Zdá se, že vás někdo už velmi dlouho hledá. Konkrétně od roku 1981.“

První, co mě napadlo, bylo, že ode mě chce někdo peníze. Na krku a na hrudi se mi začal rozlévat ruměnec. „Aha.“ To bylo to jediné, co jsem ze sebe dostala.

Jamie se natáhl přes stůl po malé krabičce, které jsem si až do té doby nevšimla. „Prosím.“ Prsty se mi třásly tak moc, že jsem ji otevřela jen s námahou. Pod černým hedvábným papírem byla vizitka: *Loxton's Safe Deposit Box Company*.

Zamračeně jsem se podívala na Jamieho, který kývl hlavou směrem ke krabici. Vyndala jsem vizitku. Pod ní ležel další hedvábný papír. Na dně krabičky se skrýval malý stříbrný klíček. Podržela jsem ho proti světlu a párkrát jím pootočila mezi prsty, než mi nešikovně upadl na stůl. Jamie ho zvedl a konstatoval: „Je to klíč od bezpečnostní schránky.“

„To jsem si domyslela. Jenže co je v ní?“

Jamie pokrčil rameny. „Nevím. Ale ať to je cokoliv, čeká to tam na vás už sedmatřicet let.“

1978, SAN SEDEZA, ŠPANĚLSKO

Den začal jako každý jiný. S prvními paprsky slunce nad horizontem probralo Leonarda ze spánku kokrhání kohouta z farmy na druhé straně údolí. Jenže to nebylo melodické *kikirikí*, jak se o něm píše v pohádkách, ale spíš přiškrcený skřekot, který zněl, jako kdyby toho chudáka ptáka někdo dusil. Ostatní slepice se krčily a kvokaly ve stodole a jejich tichý slepičí rozhovor Leonarda téměř znovu uspal. Zaslechl řinčení kovové závory na vratech stodoly i to, jak se otevřela. Následovaly tiché kroky. Usmál se sám pro sebe, ruce si založil za hlavu a zadíval se na krov nad sebou.

Nahoru se po schodech nesl tenký hlásek: „Leo?“

„Hm... Kdo to jen může být?“ ozval se.

„To jsem já. Máma ti vzkazuje, že je čas vstávat.“

„Hmm, ještě pět minut, mrňousi.“ Slyšel, jak jeho mladší bratr šplhá po žebříku. Trvalo mu to dlouho, protože si dával pozor, aby se pevně držel, přesně tak, jak mu to Leo ukázal.

Když bratříček dosáhl na poslední příčku, objevila se jeho hlava a v tmavých očích měl výraz rozhořčení. „Leo, pořád ti říkám, že už nejsem žádný mrňous. Je mi skoro osm.“

„Není ti skoro osm, ale sotva sedm a půl, Mateo.“ Leo roztáhl ruce. „Pojď sem, kamaráde, víš, že pro mě vždy budeš můj mrňousek.“ Leovi bylo šestnáct, když jeho matka Marissa prohlásila, že potřebuje hysterektomii. Trpěla ženskými problémy, jak to sama nazývala, už od té doby, co porodila Lea, ještě když byla dívka.

POSLEDNÍ SLIB

Přestože Leo se už dlouho předtím smířil se skutečností, že nikdy nebude mít sourozence, v den, kdy Marissu přijali do nemocnice, v něm vyhasl poslední plamínek naděje. Zatímco ji připravovali na operaci, Leo čekal se svým otcem Felipeem na chodbě. Jeho rodiče spolu byli od dvanácti let. Felipe chodil s ustaraným výrazem na tváři sem a tam po chodbě, až se dlažba pod jeho nohama leskla. Když se ve dveřích do Marissina pokoje zjevil doktor, na Lea dopadl první stín úzkosti. Něco zjevně nebylo v pořádku. Lékař se nejprve obrátil na Leova otce: „Señore Pérezi.“ Položil mu pevnou ruku na rameno. „Obávám se, že dnes nebudeme schopni tu operaci provést.“

„Proč?“ zeptal se Felipe. „Čekala na to celé týdny a teď mi chcete říct, že...“

Na lékařově tváři se rozlil široký úsměv. „Señore Pérezi, dnes nebudeme operovat, protože vaše žena je těhotná.“

Leo chytil otce za rameno, když si povšiml, jak zakolísal. „Máma bude mít miminko?“

„Ano,“ přitakal lékař. „Odhadujeme, že je už v šestém měsíci.“

Felipe opět našel hlas: „Chcete říci, že už za tři měsíce porodí dítětko?“

„Přibližně tak nějak, ano. Chtěli byste jít teď za ní?“

„Slyšíš, Leo? Budeš mít malého bratříčka.“

„Nebo sestřičku, *papá*.“

Felipe zakroutil hlavou. „Ne, bude to kluk. Stal se zázrak, Bůh nám seslal dar.“ Přitiskl si ruce k hrudi a zašeptal tichou modlitbu.

* * *

Dítě se narodilo za tři měsíce a byl to kluk, jak Felipe předpověděl. Marissa se vždy usmívala, o čemž svědčily i drobné vrásky kolem očí, ale když Leo v to odpoledne vkročil do jejího nemocničního

pokoje a viděl, jak se sklání nad miminkem, pomyslel si, že ji nikdy neviděl šťastnější.

Naklonila miminko směrem k němu. „Pozdrav svého bratra Matea.“

„To jméno znamená Boží dar,“ upozornil ho Felipe.

Leo byl okamžitě uchvácen. Miminko mělo očka zavřená, ale pusinka se mu pohybovala, jako by se snažilo mluvit.

„Mohu si ho pochovat?“

Marissa mu podala malý uzlíček. Leo se zadíval děťátku do tváře a v tu chvíli věděl, že bude tím nejlepším bratrem, jakého kdy kdo měl. Naučí ho všechno, zvedne ho, když spadne, bude ho chránit před vším, co by mu mohlo ublížit, a především ho bude milovat.

„*Hola*, mrňousku,“ zašeptal.

* * *

Mateo se vyškrábal po poslední příčce žebříku a plácl sebou na Leovu postel. „Máma řekla, že mě máš vzít na dražbu koní.“

Leo si teatrálně mnul bradu. „Podívejme se. Řekla, že jsi byl hodný?“

Mateo s vážnýma, dokořán otevřenýma očima horlivě přikývl: „Ten nejhodnější.“

„V tom případě uháněj dolů a řekni mámě, ať mi připraví hrnek kávy. Uvidíme se v kuchyni.“

„Díky, Leo, mám tě rád.“

Mateo vyskočil z postele a pozpátku začal slézat po žebříku, jazyk mu soustředěním po straně vyčuhoval. Leo počkal, dokud neslyšel, jak se dveře stodoly zavřely, pak si přetáhl peřinu přes hlavu a doufal, že ještě na pár vzácných minut usne.

Přestože bylo stále chladno, Leo měl tohle období rád. Únor vždy přicházel ve velkém očekávání jara a po něm léta. Jeho matka

POSLEDNÍ SLIB

bude mít plné ruce práce s praním povlečení, čištěním koberců a zametáním kamenných podlah v šesti pokojích pro hosty, s vyháněním posledních zbytků zimy a vpouštěním čerstvého, svěžího vzduchu zpět do jejich staré farmářské usedlosti. Otec bude zase zaměstnán opravami ve stájích, zlomenými panty, protékajícími okapy, pokřivenými dveřmi. Na Leovi zůstávalo připravit koně na příští sezonu, dohlédnout na jejich dobrý zdravotní stav a ujistit se, zda jim stále pohodlně sedí jezdecká výstroj. Na zimu jim nechával kopyta volná, ale než začne sezona, bude muset dát zase všechny koně podkovat.

Leo spustil nohy z postele a na podlaze nahmatal džíny, které tam hodil v noci. Obul si kožené boty a přes holá ramena přehodil košili. Proběhl přes dvůr do domu a v klidném, chladném ránu při tom vypouštěl z úst obláčky páry.

„Áaa, *buenos días, hijo*,“ pozdravila ho matka, když vešel do kuchyně. Podala mu hrnek silné kávy.

„Dobré ráno, maminko,“ odpověděl a políbil ji na tváře. Voněla po citronu, česneku a levanduli. Všechno to Leovi připomínalo domov. Vlasy, černé jako uhlí, si už stihla stáhnout do drdolu, který jí napnul pokožku kolem očí. Zatímco nesla velký hrnec vroucí vody ze sporáku, těžce oddechovala. Vypadala, jako by už měla za sebou celodenní šichtu.

„Ukaž, maminko, já to vezmu,“ nabídl se Leo. „Ty si sedni a vypij si kávu.“

Vděčně se usadila na židli, kypré tělo jí přetévalo po stranách. „Ach, *gracias*, Leo. Takže už víš, že dnes bereš Matea na dražbu?“

„Ano, mami. Byl mě dnes ráno navštívit.“

„Velice se těší, Leo, ale budeš na něj muset dát dobrý pozor. Posloucháš mě?“

Leo zvedl pohled ke stropu a potlačil úsměv. „Co by se tak mohlo stát na dražbě koní?“

Marissa mu pohrozila prstem. „Nikdy nevíš, Leo, všechny ty bestie se skřípajícími zuby a blýskajícími se kopyty.“

„Máš příliš bujnou fantazii, mami,“ řekl Leo a přešel k oknu. Viděl, jak Mateo na dvoře přivazoval Lalu, svého poníka karamelové barvy. Potom ho objal kolem krku a políbil na hebkou srst. Poník mu nozdrami čenichal v kapse a hledal cukr. Jedním svižným pohybem se na něj Mateo vyšvihl, přičemž ho stále hladil po hřívě. Leo uznale přikývl. „Jde v tatínkových a mých šlépějích.“

Marissa se zvedla a postavila se vedle syna k oknu. „Neměl jinou šanci, nemyslíš? Asi těžko by začal s flamencem.“

Leo dopil kávu. „Dobře, jdu se trochu upravit a můžeme vyrazit.“

Marissa ho píchla do pevného břicha. „Musíš tady chodit polonahý? To už nebudeš moct dělat, až budeme mít hosty, uvědomuješ si to, doufám.“ Rukou mu prohrábla vlasy. „A jsou příliš dlouhé, Leo.“

Podíval se na sebe do zrcadla nad krbem. „Mně se to tak líbí, mami.“ Mrkl na ni. „A Gabriele také.“

* * *

Ve vesničce San Sedeza se náměstí právě neochotně probíralo k životu, dávalo si načas a pomalými kroky vstupovalo do nového dne.

Domy s podloubím a s otevírajícími se okenicemi se skláněly nad dlážděnými ulicemi, chodníky byly vydrhnuté, přenosné stoly byly obsypané čerstvým ovocem a zeleninou, jejichž pestré barvy kontrastovaly se sněhově bílým kamenným náměstím. Vyšplhat se až na vrchol vesničky na kopci obehnané zdí se dalo relativně rychle, ale pouze strmou cestou, která mohla být pro starší lidi a návštěvníky nezvyklé na letní horka či tuto nadmořskou výšku náročná. Jen trochu zadýchaný Leo vzal Matea za ruku ve chvíli, kdy vešli do sladce vonící *panaderie*.